

Simon James Green

HEARTBREAK BOYS

Suomentanut Lotta Sonninen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
Heartbreak Boys

© Simon James Green, 2020

The original edition is published and licensed by Scholastic
Children's Books, a division of Scholastic Limited.

Suomenkielinen laitos © 2024 Kustannusosakeyhtiö Otava

ISBN 978-951-1-46091-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Omistettu jokaiselle, joka etsii uskallusta olla
rehellinen itselleen

ENSIMMÄINEN LUKU

Jack

”Siis onks tää joku vitsi?”

Ei ihan sellainen reaktio kuin olin toivonut, mutta Dylanin suusta suorastaan kohteliaisuus. Viittoilen kohti smokkiani kuin mikäkin visailuemäntä. ”Italialaista räätälintyötä, sataprosenttista aitoa villaa, satiiniset tereet.”

Dylan vain tuijottaa minua kädet puuskassa.

”Meinaatko kenkiä?”

”Juu ei.”

”Ne on Dolce & Gabbanan.”

Hän pudistelee päätään ja astuu sisään vetäen oven kiinni perässään ikään kuin kengät eivät tekisi *minkäänlaista* vaikutusta.

Minä elehdin kuin yrittäisin kovasti muistella jotakin ja huudahdan sitten teatraalisesti ”Ai niin! Et kai vaan tarkoita...” Pyörähdän piruetin paikallani niin, että viittana harteilani roikkuva sateenkaarilippu hulmahtaa kuin hehkuva homotornado. ”...TÄTÄ?”

Dylan ei edelleenkään edes hymyile, mikä on tosi outoa, koska kai tämä nyt on hänenkin mielestään aivan sairaan upea asu. ”Tosi hauskaa”, hän sanoo ja irvistää.

”Kiitti, kai. Mutta siis tää on mun tän illan juhla-asu. *Joten.*”

Dylan mulkoilee minua. Olen siinä käsityksessä, että tämän illan kuuluisi olla koko elämäni romanttisimpia, sellainen jota muistellaan vielä kahdeksankymppisenäkin, jos satutaan elämään niin vanhaksi, ja huokailaan ja upotaan kauniisti haalistuneisiin muistikuviin, mutta sen sijaan poikaystäväni näyttää siltä kuin haluaisi murhata minut – eikä suinkaan millään ovelan tyylikkäällä tavalla kuten sujauttamalla syanidia samppanjaani (kai nyt jokainen itseään kunnioittava homoseksuaali ymmärtäisi valita sellaisen tavan?) vaan raa’an väkivaltaisesti. Kirveellä. ”Mut mehän sovittiin...”

”Joo joo, mä vaan halusin...”

”Aina ei oo kyse vain susta, Jack.” Hän marssii keittiöön.
”Saanko mä ottaa lasin vettä?”

”Anna mennä”, mumisen ja jään yksin eteiseen.

Tämähän menee hienosti.

”Sä näytät kivalta!” huudan hänen peräänsä. Ja totta se onkin. Hän näyttää jumalattoman upealta.

Vesihanan ääni.

”Jääkaapissa on pullovettä jos ei huvita juoda viemäritukua. Mä tiedän että se tuhoaa ympäristöä, mutta kaikkihan me kohta kuollaan kun maailmanloppu tulee, joten OTA SITÄ KUNNON KAMAA, BEIBE!”

Hiljaisuus.

Dylan on suuttunut, mutta minulle yläkoulun päättäjäisbileet suoraan sanottuna merkitsevät viiden vuoden lähes totaalisen helvetin päättymistä, enkä todellakaan aio ohittaa

sitä hiljaisesti. En helvetissä. Tämä paskamyrsky päättyy kunnon pamaukseen. Ja mikä pamaus se muka olisi, jos saapuisin paikalle samanlaisessa kiiltävässä keinokuitupuvussa kuin kaikki muut luokan pojat? Sellaiseen minä en rupea. Jos kerran en saa kuulua joukkoon, jos joka tapauksessa erotun porukasta, niin aion sitten erottua kunnolla.

Eikä Dylan maininnut *sanallakaan* glittermeikkiä silmäluomissani. *Pitäisikö sitä olla enemmän?* Menen keittiöön, missä Dylan kulauttaa juuri kurkkuunsa viimeiset suklaamaidot.

”Sori”, hän sanoo ja pyyhkäisee suunsa kämmenselkään. Hän tietää oikein hyvin, että suklaamaito kuuluu minulle ja että suhtaudun asiaan vakavasti.

”Luomiväri”, aloitan.

Hän nuolaisee vielä kerran huuliaan ja kääntyy katsomaan minuun. ”Niin?”

”Eikö ole upea?”

Hän tuijottaa taas ja puhkeaa vihdoinkin hymyyn. ”No ainakin sä näytät todella... homolta.”

”Mä olen homo!” tokaisen. ”Ja niin olet säkin.”

Hän ei väitä vastaan, mutta huomaa että hän säpsähtää hiukkasen, ja tajuan että valitsin väärän lähestymistavan. ”Sitä paitsi”, jatkan, ”turha haaveilla, että tulee valituksi bileiden kuningattareksi, jos ei ole valmis näkemään yhtään vaivaa.”

Dylan raappii ruskeakiharaista päätään. ”Kuvitteletko sä tosissasi, että kuninkaaksi ja kuningattareksi valitaan homopari? Oikeesti? Meidän koulussa?”

Ja oikeassahan hän on, mutta hän varmaan huomaa petty-

myksen kasvoillani, sillä hän kiirehtii lisäämään: ”Mutta mistäs sen tietää? Asiat muuttuu.”

Nyökkään ja hymyilen, vaikka tiedän että niin tuskin tapahtuu.

”Mä haluan että meillä on kiva ilta, joten anteeksi kun disasin sun asua”, hän sanoo.

”Ei se mitään.”

”Mua vaan vähän jännittää.”

”Ai minkä takia? Haluutko että hieron sua?”

”En. Tai siis joo, mutta...” hän osoittaa kissanrusettia kaulassaan. ”Se on oikee, se piti solmia paikalleen. Jos mä otan sen nyt irti, mä en osaa laittaa sitä enää takasin.”

Minua naurattaa. ”Pukiko teidän mutsi sut?”

”Käytännössä kyllä.”

Tiedän kyllä, miksi häntä jännittää. Hän toivoisi, että yritäisän vaikuttaa heterolta. Sain kuulla sen, kun menin katsomaan hänen matsiaan ylläni T-paita, jossa luki ”Jotkut meistä ovat homoja. Entä sitten?” Halusin vain omalta osaltani kyseenalaistaa homofobisen jalkapallokulttuurin, mutta ilmeisesti jotkut hänen joukkuekavereistaan ahdistuivat ja joukkue hävisi sen takia. Joillain ihmisillä totisesti riittää teko-syitä. Huokaisen.

”Haluutko että jätän sateenkaariviitan kotiin?”

”Ei tarvi.”

”Dylan, mä haluan että kaikki näkee sen. Mä haluan että kaikki ne, jotka on kiduttaneet mua nää vuodet, saa nähdä, että ne ei nujertaneet mua. Mä oon yhä täällä ja mä haluan kimaltaa niin että ne kusipäät sokaistuu!”

”Joo, mä tiedän.”

”Ja sen lisäksi oon onnistunut kellistämään koulun kuumimman jätjän. Juhlan aihetta siinäkin.”

Hän laskee katseensa lattiaan. Ihan kuin häntä nolottaisi.

”Jack, sä näytät tosi hyvältä. Ehkä vähän homovampyyrilta, mutta tyylikkäältä sellaselta.” Hän virnistää. ”Sano vaan. Sano että homovampyyrit ei imekään verta vaan jotain ihan muuta.”

Pyörittelen hänelle silmiäni. ”En todellakaan alennu sellaiseen.”

Dylan levittää käsivartensa. ”Tuu tänne.”

Ja minä menen halaamaan.

Dylan.

Rakastan tätä tyyppiä hullun lailla koko suuren sykkivän homosydämeni pohjasta. Ja joo joo, tiedän kyllä mitä nyt kuuluu sanoa. Enhän minä voi vielä tietää mitä rakkaus on, olenhan ”vasta kuusitoista”, miten siis voisinkaan viattomassa pikku päässäni ymmärtää jotakin niin monimutkaista, mutta sanonpahan vaan että aika pihalla siitä näyttävät olevan aikuisetkin. Satun muistamaan varsin elävästi eräänkin vanhempieni riidan ennen isän lähtöä. Olin silloin kymmenvuotias. ”Mä rakastan sua!” isä kiljui väistellen kenkiä, joita äiti heitteli ikkunasta hänen päälleen. ”Sinä et kuule tiedä edes mitä rakkaus tarkoittaa!” äiti kirkui takaisin.

Joten en ole alkuunkaan varma, että ikä auttaa tässä hommassa mitenkään.

Minä kyllä tiedän, mitä rakkaus tarkoittaa.

Päättäjäisbileiden kavaljeerini seisoo meidän keittiössä

yllään tumma puku ja kaulassa rusetti, tumma tukka pörrössä niin kuin aina, katsoo minua uskomattomilla syvänruskeilla silmillään ja hymyilee pikkuisen niin kuin aina silloin kun tietää että olen oikeissa suudella häntä, ja minä ajattelen että kyllä, tätä on rakkaus, sillä jos se ei ole tätä, niin mitä hittoa se sitten muka on?

Tai no, juuri nyt kyse on enemmänkin himosta. Sano-taanko vaikka että seitsemänkymmentä prosenttia himoa ja loput – en pysty laskemaan, himottaa niin paljon – on rak-kautta.

Kolmekymmentä. Se tekee kolmekymmentä prosenttia rakkautta.

Normaalitilanteessa ehkä puolet ja puolet.

Mutta kun... hitto sentään, miten hyvältä hän näyttää juh-latamineissa.

Hyökkään suutelemaan.

”Sä tuoksut ihanalta”, mumisen.

”Faijan partavesi”, hän sanoo. ”Mä otin sitä vähän.”

”Paremmiin se toimii kuin Axe.”

”Ei Axessa oo mitään vikaa!”

”Ei toki, jos haluaa haista kasiluokan poikien pukuhuo-neelta.”

Dylan hekottaa, kietoo kätensä vyötärölleni takkini alla ja vetää minut lähelleen. Tällainen aloitteenteko häneltä on uutta. Dylan tuli kaapista vasta tämän lukuvuoden alussa, ja siitä nousi suuri kohu. Hän ei pelkästään pelaa koulun futis-joukkueessa, hän on – mieltikää – koko joukkueen kapteeni. Jep, näin on! Eli siis hän oli koko koulun ensimmäinen ihmi-

nen, jolle kaapista tulo ei tarkoittanut vihatuksi ja kiusatuksi joutumista. Hän on palvottu urheilusankari, sellainen jota heterokunditkin vilkuilevat salaa (ymmärtäisitte, jos näkisitte hänet peliasussa), ja kun hän osoittautui homoksi, niin homous olikin yhtäkkiä coolia. Minua koko kohu tietenkin ärsytti, jokaisen pitäisi saada olla oma itsensä kaikessa rauhassa, mutta siinä mielessä se oli hyvä juttu, että koko joukko muitakin kaapissa olleita koulukavereitamme uskaltautui sieltä ulos, ja siitä olen tietysti iloinen. Ennen Dylania koulun LGBTQ+-kerhossa oli viisi jäsentä, nyt meitä on viisitoista. Ensi lukuvuodesta tulee silkkaa homohurmiota. Ja miten se tuleekaan ottamaan päähän lahkolaista uskonnon-opettajaamme.

Mitäs minun pitikään kertoa? Istuin yksinäni koulun ruokalassa kuten tavallista, kun Dylan marssi suoraan minua kohti niin vauhdilla, että hetken luulin oikeasti hänen aikovan lyödä.

”Mitä sä teet?” hän kysyi äimistyneenä, kun yritin piiloutua penkin taakse.

En pystynyt muuhun kuin tuijottamaan häntä.

Hän huokaisi. ”Tulin pyytämään anteeksi.” Hän katseli hetken maahan ja sitten taas minuun. ”Siitä seiskaluokan jutusta. Liikuntatunnilla.”

Vatsaani tuntui valahtavan lyijypaino, kun hän mainitsi asian. Mutta siitä oli jo kaksi vuotta, mitä hän nyt tuli anteeksi pyytelemään? Juttu meni näin: olin juuri tullut kaapista, ja pari poikaa meidän luokalta kieltäytyi tulemasta kanssani samaan pukuhuoneeseen, koska heille kuulemma tuli siitä

”epämukava olo”. Heidän typerät vanhempansakin sekaantuivat asiaan ja alkoivat vaatia kakaroilleen erioikeuksia niin kuin tuollaisten tyyppien vanhemmat aina tekevät. Pitkällisen kiistelyn jälkeen minulle ehdotettiin, että voisin ruveta vaihtamaan liikuntavaatteet invavessassa – rehtori yritti saada sen kuulostamaan siltä kuin minulle olisi jonkinlainen etuoikeus saada tällainen oma pukuhuone, vaikka oikeasti hän oli vain taipunut kusipäiden tahtoon koska niin oli helpompi.

”Se oli paskamaista”, Dylan sanoi.

Kohautin olkapäitäni. ”Mutta ethän sä ollut siinä mukana.”

”En mä myöskään puolustanut sua. Kukaan ei puolustanut sua.”

”Se vähän niin kuin kuuluu pakettiin, jos on koko vuosikurssin ainoa homo.”

Silloin Dylan katsoi minua suoraan silmiin. Hänen alahuulensa värisi vähän. ”Et sä oo ainoa.”

Alkuun sitä oli mahdotonta uskoa. Dylan Hooper. *Homo*. Mutta vähitellen me aloimme viettää aikaa yhdessä ja viihtyä toistemme seurassa. Ei silloin tosin juuri ollut paljoa valinnanvaraa (eikä ole vielääkään), jos halusi hengaila homoseurassa. Alkuun meidän koko vuosikurssilla olimme vain me kaksi. Mutta sen jälkeen, kun alkoi olla Ihan Ok Olla Homo Koska Dylankin On, kävi ilmi että Theo, joka seurustelee yhden meitä vuotta vanhemman tytön kanssa, on biseksuaali, ja sitten on vielä Tariq. Tariq on tosi herttainen ja tosi nörtti, ja hänen isänsä on tienannut valtavasti rahaa mobiilisovelluksella, joten jos mikään noista vetoaa niin Tariq on täysosuma. Nykyisin hän on LGBTQ+-kerhon johtokunnassa niin kuin

minäkin, ja ensi vuonna hänestä tulee varapuheenjohtaja. Hän on siis ihan superherttainen ja niin kunnollinen, että häntä täytyy kaikin voimin suojella, mutta Dylanin tyyppiä hän ei taida olla. Lukioluokkien homot ovat kaikki vakavissa parisuhteissa toistensa kanssa, joten jos joukkoa erittäin mainioita tyttöjä ei lasketa, jäljelle jää vain pari kundia yläkoulun puolelta, eli siis, no, *ei ketään*. Pikkuhiljaa pääsin kuitenkin eroon ajatuksesta, että Dylan hengasi kanssani vain koska muutakaan vaihtoehtoa ei ollut, ja aloin epäillä että hän saattaisi oikeasti tykätä minusta, ja lopulta otin härkää sarvista ja kysyin, haluaisiko hän tulla meille tekemään historianläksyjä yhdessä. Johon hän:

”Öö, tota, miksei, tai siis... joo?”

Ja kun päästiin meille, niin hän sanoi:

”Sä taidat tietää, että mulla ei oo hissaa, vai mitä?”

Ja minä virnuilin hänelle päin naamaa. ”Kyllä, Dylan, tiedän sen.” Voi toista.

Aluksi minä olin aina se, joka ehdotti ”historianläksyjä”. Mutta vähän ajan päästä (ainakin siihen asti, kunnes loppukokeet alkoivat ja aivan kaikki muu meni tauolle) hänkin alkoi tehdä aloitteita. Tapaamme aina suljettujen ovien takana, useimmiten hänen huoneessaan, joka on varsinainen masentavan maskuliinisuuden linnake: niukasti ja käytännöllisesti sisustettu ja kylmägeelin löyhkän kyllästämä (aivan eri maailmasta kuin minun koristetyynyjen, valoketjujen ja huone-
tuoksujen sulostuttama valtakuntani). Mutta nykyisin hän tuntuu jo viihtyvän omissa nahoissaan vähän paremmin. Se on mukavaa.

Irrottaudumme toisistamme. ”Otetaan kuvia”, minä sanon.
”Ai Instagramiin?”

Dylan ei pidä Instagramista. Hän on vastahakoisesti antanut minulle luvan julkaista meistä yhteiskuvia, mutta itse hän ei halua olla asian kanssa missään tekemisissä, hänellä ei ole edes omaa tiliä. Siksi en olekaan kertonut hänelle, että jos hän esiintyy kuvassa, saan merkittävästi enemmän tykkäyksiä kuin millekään muille kuville. Ja näkisitpä ne kommentit. Mutta en halua hänen ylpistyvän, joten parempi vain ettei hän tiedä koko asiasta.

Otamme muutaman yhteisselfien ja sitten pari kuvaa joissa hän poseeraa kuin James Bond, ja sitten vähän videota jossa hulmauttelen homoviittaani meidän puutarhassa, mutta sitten Dylan katsoo puhelimensa kelloa ja ehdottaa että rupeaisimme vähitellen lähtemään, koska olisihan perin ikävää jos alkoholiton booli ehtisi loppua ennen kuin saavumme.

Ja itse asiassa nyt vasta päästään kohtaan, jota olen kaikkein eniten odottanut. Dylan on nimittäin saanut *moottoripyörän*. Eikä siinä vielä kaikki, hän läpäisi ajokokeen ja saa nyt laillisesti kuljettaa matkustajaa – eli siis *minua*. Ja se taas tarkoittaa, että minä saavun aivan pian yläkoulun päättäjäisbileisiin moottoripyörän kyydissä, kuskina uskomaton komistus kuin jonkun 1980-luvun nuorisoleffan huippukohdassa. Ja jos hän pitää lupauksensa ja nostaa minut tanssin päätteeksi ilmaan niin kuin *Dirty Dancing* -leffassa, niin koko sali taastusti räjähtää kuin konfettipommi.

Lähdemme ulko-ovelle. ”Pitäisikö meillä olla nahka-asut matkaa varten?” minä kysyn.

”Yritä nyt muistaa, että se on mopo eikä mikään moottoripyörä”, Dylan vastaa.

”Mikä ero niillä muka oikeasti on?”

Ja sitten hän avaa oven, ja minä astun ulos ja näen sen.

TOINEN LUKU

Nate

Oletan, että päättäjäisbileistä pitäisi olla etukäteen innoissaan, mutta jotenkin olen onnistunut hoitamaan asian niin, etten todellakaan ole. Tyypillistä minua. Olen todella taitava hoitamaan asiat niin, ettei minulla missään tapauksessa ainakaan ole hauskaa.

Kammotuksen aiheita kasvavassa kammottavuusjärjestyksessä

1. Asuni. Minulla on vuokrasmokki, koska oman hankkimiseen ei ollut varaa, eikä siinä muuten mitään, mutta pitihän se arvata, ettei vuokraamossa ollut enää jäljellä minun kokoani. Näytän siis joltain seiskaluokkalaiselta, jonka koulupuvussa on reilusti kasvunvaraa.
2. Puhe. Voi luoja, se puhe. ”Jonkun se täytyy pitää, Nate!” rehtori sanoi iloisesti. ”Ja sinähän olet vuosikurssin äänitorvi!” Oikeasti en todellakaan ole. Minut äänestettiin kyllä ylimmän vuosikurssin pääjärjestäjäksi, mutta

se ei kerro suosiosta tai kunnioituksesta, se oli silkkaa kiusantekoa. Järjestäjät eivät saa mitään etuja, ainoastaan kauhean määrän typerää vastuutehtäviä, kuten ruokajonon valvonta, tuolien kerääminen pois päivän-avauksen jälkeen ja puheiden pitäminen joukolle ihmisiä, jotka toivovat että mokaat ja mieluiten vitsikkäästi, niin että he voivat jakaa siitä videon jossain.

3. Yksi erittäin ISO JUTTU. Huomaatteko? Pilaan koko asian ihan vain nimittämällä sitä ISOKSI JUTUKSI sen sijaan että sanoisin vaikkapa ”se megatyperä juttu jonka aion tehdä ties mistä syystä enkä sitä paitsi ehkä aiokaan”. Paitsi että kiitos erään tietyn henkilön minulla on viimeinkin sellainen olo, että tosiaankin aion tehdä sen. Jep, aion tulla kaapista kaikkien nähden. Ja aion tehdä sen näyttävästi, koska ~~olen idiootti~~ a) kyseessä on juhlayllätys Tariqille, ja tiedän miten ylpeä ja iloinen hän tulee olemaan, ja mitä muuta voisin toivoa? Ja b) en halua että minusta kuiskaillaan selän takana, haluan vain tehdä asian kerralla selväksi ja aloittaa alusta, kääntää uuden lehden ja niin edespäin. Ja lisäksi tällä tavalla pääsen käymästä samaa keskustelua tyyliin sadan ihmisen kanssa, eikä siihen olisi mitään muuta keinoa kuin ehkä julkaista ilmoitus koulun lehdessä: *Nate Harrison ylpeänä tiedottaa olevansa homoseksuaali – ei kukkatervehdyksiä, mutta rahalahjoitukset voi osoittaa hänen PayPal-tililleen, jotta hän pääsee hankkimaan uuteen statukseensa paremmin sopivia kuteita.*

Ja sitä en ajatellut tehdä.

Mutta ihan ensiksi minun on pakko hoitaa ISO JUTTU vanhempieni kanssa, koska jos en tee sitä itse, he saavat kuulla siitä jostain muualta (luultavimmin Lindalta talosta numero 55) ja äiti pahoittaa mielensä, koska on varma että luottamuksellinen yhteys välillämme on poikki ja olen salannut häneltä jotain muutakin, kuten metadoniriippuvuuden tai patjan alle piilotetun leikekirjan täynnä kuvia ja fanifiktiota BTS-bändin pojista ja listoja heidän söpöysjärjestyksestään liitteineen ja alaviitteineen. Noin alkajaisiksi.

Vedän siis syvään henkeä ja astun olohuoneeseen, missä tiedän vanhempieni odottavan minua. Olen laskeskellut, että minulla on ilmoitusasialleni viitisen minuuttia ennen kuin on pakko lähteä koululle, koska opettaja Walker haluaa että teen ”soundcheckin” ennen kuin muut oppilaat saapuvat juhlasaliin.

”Voi Nate, miten komealta sinä näytät!” äiti kujertaa ja rientää asettelemaan rusetitani, jossa ei ole mitään aseteltavaa.

”Moi.”

”Voi äidin komistusta!”

Irvistän. ”Äiti, taas sä teet tuota.”

”Teen mitä?” Hän ei kuuntele kunnolla vaan pudistelee takkiani harteilta niin että alan pelätä siellä olevan hilsettä.

”Puhut mulle kuin koiranpennulle”, jatkan. ”Haluatko että pissaan matolle?”

Äiti katsoo kummissaan. ”Et todellakaan pissaa matolle!”

”No en tietenkään, mutta koiranpennut... tai antaa olla.”

”Miltäs näyttää?” äiti kysyy isältä.

Mietin vaivautuneena mihin laittaisin käteni ja päädyn lopulta työntämään ne housuntaskuihin, paitsi että taskut ovat pienemmät ja korkeammalla kuin tavallisissa housuisani, eikä se oikein onnistu.

”Kädet pois taskusta”, äiti sanoo alakoulunopettajaäänellään: tyynesti, tiukasti ja hieman pettyneen kuuloisesti. ”Muuten näytät siivottomalta.”

Rykäisen ja otan kädet pois taskuista.

Isä näyttää vaikuttuneelta.

”Jos minä olisin kolmekymmentä vuotta nuorempi –” isä aloittaa.

”Jos sinä olisit kolmekymmentä vuotta nuorempi, niin mitä?” keskeytän.

Hän häkeltyy.

”Ei tuollaista sanota omille lapsille!” ilmoitan hänelle. ”Tai kenellekään!” jatkan.

Isä kohottaa kulmiaan. ”Eikö muka? Sehän tarkoittaa vaan, että kaipaa vanhoja hyviä aikoja.”

Äiti maiskauttaa suutaan. ”Eikä tarkoita, se oli asiatonta.”

En voi kuin pudistella päätäni. ”Voi hyvä luoja, mun piti vaan –”

”Rose! Tule katsomaan komeaa veljeäsi!” äiti huutaa keittiön suuntaan.

”Äiti, oikeesti –”

Mutta kuusivuotias pikkusiskoni on jo juossut paikalle. Vaalet kiharat, enkelinhymy, ei ikinä uskoisi että hän on riivattu.

”Jep, tässä ollaan, kiitos vaan, voit mennä takaisin keittiöön”, ilmoitan hänelle.

Rose silmäilee minua päästä varpasiin ilmeenkään väräh-
tämättä. Mahdotonta sanoa, pitääkö hän näkemästään.
”Käänny”, hän komentaa.

Kiristelen hampaitani. Jos en suostu hänen tahtoonsa,
koko homma vain venyy ja minulta loppuu aika. Käännähdän
paikallani. ”Tadaa. Kas noin.” Viittoilen ovelle päin.

Rose istahtaa sohvalle.

”Voi hyvä luoja”, mutisen. ”No mutta, mä siis –”

”Nyt otetaan kyllä kuva!” äiti touhottaa ja tihrustaa puhe-
lintaan kamerasovellusta etsien.

”Ei, kun –”

”Ensin sinusta yksin, sitten isän kanssa ja Rosen kanssa,
sitten etuoven luona...”

Minusta on otettu kuva etuoven luona joka ikisen suu-
ren ja pienenkin tapahtuman kunniaksi viimeisten 16 vuoden
ajan. Jokaisen kouluvuoden ensimmäisenä päivänä. Jokaisen
kouluvuoden viimeisenä päivänä. Ensi kertaa partiokokouk-
seen lähtiessä. Koulunäytelmän ensi-iltaan lähtiessä. Henry-
vaarin hautajaisiin lähtiessä. *Ja sinä päivänä, kun äänenmur-
rokseni oli äidin mukaan alkanut!*

”Laitan kuvat Facebookiin ja meilaan kaikille sukulaisille!”
hän jatkaa.

”Okei, mutta –”

Turha toivo. Äiti paimentaa jo meitä asemiin, pöyhii sohva-
tyynyjä ”etteivät sukulaiset luule että meillä on sotkuista” ja
käskeyttää isää ”hymyilemään vähän” ettei ”kukaan vain luule
että työttömäksi jääminen masentaa häntä”. Kun kuvat on
otettu, hän alkaa taas tihrustaa puhelintaan: ”Miten tämä liite-

täänkään sähköpostiin?” Ja minä vain haluaisin sanoa ainoan asiani ja häipyä paikalta.

”Sinähän olet ihan hermona”, äiti sanoo nostaessaan katseensa puhelimestaan. ”Muista sitten hengittää puheen aikana ja varo ettet ala sössöttää. Tiedät kyllä että puheesi puuroutuu helposti, kun olet hermostunut.”

Voi hyvä luoja.

”Mistäs sen tietää”, äiti jatkaa, ”vaikka tänä iltana saisi alkunsa pieni rakkaustarina!”

Silmäni leviävät.

”Ehkä kohtaat jonkun tietyn henkilön katseen tanssilattian poikki ja...”

”Kuulkaa hei”, minä sanon. ”Tuosta tulikin mieleen, että... mitä jos... tai siis että ehkä onkin jo olemassa yksi tietty henkilö, joka...”

Äidin silmiin syttyy ensin loiste ja sitten mieto paniikki. ”Kai te käytätte kondomia?”

”Äiti! Ei me... ei me olla... tai siis...”

”Mutta käytätte sitten varmasti?”

”No siis, totta kai, mutta –”

Äiti oikeasti huokaisee helpotuksesta. ”No niin, kerropas nyt!”

”Niin, kukas poika on kyseessä?” isä tiedustelee.

”Kyllä, poika nimenomaan, kun minä nimittäin – hetkinen, mitäh?”

Koko perhe tuijottaa minua odottavasti. Tämä ei nyt mene ollenkaan niin kuin suunnittelin. Ensinnäkin olin varma, että tähän vaiheeseen mennessä vähintään yksi meistä itkisi.

”Mikä pojan nimi on?” äiti kysyy.

”No tuota, siis Tariq, mutta voidaanko peruuttaa vähän?” Silmäilen vanhempiani, jotka vain hymyilevät minulle ääliömäisesti. ”Tai siis kun mä” – pidän pienen, dramaattisen tauon – ”oon homo.”

”Niin”, äiti sanoo naama leveään hymyyn juuttuneena.

”Tykkään siis pojista.”

”Minäkin tykkään pojista”, Rose ilmoittaa.

”Joo, mutta mä siis oikeesti tykkään pojista”, sanon hänelle. ”En tykkää tytöistä vaan pojista.”

Rose rypistää kulmiaan. ”Mutta mä oon tyttö.”

”Joo joo, mutta –” vilkaisen äitiä toiveikkaana, mutta hän ei tunnu huomaavan mitään kummallista. ”Tai siis tykkään totta kai tytöistä, mutta en *sillä tavalla*. Tajuatko, Rose? Ymmärsitkö? Hyvä.”

”En.”

”Jaahas. Äiti?” Katson häneen anelevasti.

”Kuule Nate, nyt et kyllä selittänyt asiaa kovin hyvin”, äiti sanoo.

Vedän syvään henkeä. ”No siis... vähän niin kuin Tuhkimo rakastuu prinssiin, mutta kyseessä ei olekaan Tuhkimo vaan... Timothy.” Ensimmäinen nimi, joka juolahti mieleeni. Todella keho esimerkki, se ei jää epäselväksi kenellekään.

Rose pudistaa päätään. ”Mä vaan kiusaan sua, hölmö. Ai joku siis oikeesti tykkää susta? Vautsi!” Ja sitten hän tansshateleee ulos huoneesta.

Karsea kakara.

Käännyn taas vanhempieni puoleen. ”Miksette te ole yllättyneitä? En mä oo ikinä sanonut tästä mitään.”

Isä näyttää miettiväiseltä. ”Olethan sinä sanonut.”

Äiti nyökyttelee. ”Ihan varmasti olet.”

”En takuuvarmasti ole!”

”Oletpas, koska seitsemännellä luokalla menit kerran kouluun ja sinulla oli kynsilakkaa.”

Tuijotan häntä ihmeissäni. ”Äiti! Ei se ole mikään kaapista tulo, jos menee kerran kouluun ja on kynsilakkaa!” Mulkoilen heitä. Eivät he voi olla tosissaan! ”Mitä te kuvittelitte, että olin tekemässä koulun jälkeen kynnet lakattuna?”

”Menossa johonkin homoklubille?” isä ehdottaa.

”Homoklubille? HOMOKLUBILLE?” Ääneni on muuttunut kimakaksi. ”Se oli teatterikerhon retki *The Rocky Horror Showta* katsomaan!”

”Ai”, äiti sanoo laimeasti. ”Eikö sinne kuulu mennä verkkosukissa ja sukkanauhaliiveissä?”

”Koulu kielsi sen, ne pelkäsivät valituksia vanhemmilta. Vain kynsilakka oli sallittua, ja luomiväri.” Tuijotan vanhempiani ja pudistan päätäni. Olen jännittänyt tätä hetkeä monta kuukautta, ja nyt vaikuttaa siltä, että he tiesivät jo koko jutun. Tai luulivat tietävänsä.

Isä on napannut takanreunalta kehystetyn luokkakuvani ja tutkii sitä. ”Kukas näistä on se Tariq?”

”Se tyyppi siinä mun vieressä.”

”Ai oikealla puolella?” äiti tiedustelee.

”No, toisella puolellani on valkoinen Lucy-niminen tyttö, veikatkaa vapaasti.”

”Voi miten komea! Niin hyvännäköinen kaveri, vai mitä, Mick?” äiti sanoo.

”Mm”, isä vastaa. ”Hyvä veto, Nate.”

En suoraan sanottuna ole ihan varma, miten tähän pitäisi suhtautua. Vihjaako hän, että en ole Tariqin tasoa? Tottahan se on, mutta ei sitä kuulu sanoa ääneen. *Etenkään omalle pojalleen!*

”No mutta”, sanon. ”Nyt mun täytyy –”

”Odotas nyt hetki!” isä huudahtaa ja kumartuu ottamaan jotakin sohvan takaa. Se on pullo. Hän avaa korkin niin että kuuluu *poks*.

”Prosecco vain, ei sentään samppanjaa”, hän sanoo ja kaa-
taa juomaa laseihin.

”Miksi?” kysyn.

”No koska samppanja maksaa kolme- tai neljäkymmentä
puntaa pullo –”

”Ei”, keskeytän, ”vaan minkä takia me skoolataan?”

Isä hymyilee. ”Onhan nyt sentään aikakausi vaihtumassa, vai mitä? Loppukokeet hoidettu, päättäjaisilta, koko tulevaisuus edessä...” Hän työntää lasin käteeni. En voi juoda mitään, minun täytyy pitää vielä puhe... mutta ehkä se auttaisi rentoutumaan?

”Tästäkin pitää saada kuva!” äiti sanoo. ”Ei kun antaa olla, mummo ei hyväksy sitä että tuon ikäisille tarjotaan alkoholia.” Hän vilkaisee isää. ”Ja hän on jo ennestään sitä mieltä, että sinulla on alkoholiongelma.”

Isä katsoo häntä pöyristyneenä.

”No”, äiti sanoo, ”kippasit jouluna aika monta kaljaa hänen silmiensä alla.”

”Kuka häntä kestäisi katsella kolmea päivää selvin päin”,
isä tuhahtaa.

”Mick”, äiti sanoo varoittavaan sävyyn.

Isä hymyilee ja ojentaa äidillekin lasin. ”Elämä on kovaa, joten kannattaa nauttia hyvistä hetkistä”, hän sanoo ja kohottaa omaa lasiaan.

Sehän olikin inspiroivasti sanottu, mutta ei siinä mitään, ymmärrän häntä kyllä. Isä sai potkut jugurttitehtaalta kolme kuukautta sitten, ja pian sen jälkeen hänen paras kaverinsa kuoli pyöräkolarissa. Hänellä on ollut aika kurjaa viime aikoina. ”Hienoa!” minä sanon. ”Hurraa.”

Äiti vain hymähtää itsekseen ja näyttää vaipuneen ajatuksiinsa. ”Tottahan tuo on. Minäkin luulin nuorena, että voisin saavuttaa mitä tahansa, ja nyt olisin iloinen jos saisin kunnolliset pimennysverhot.”

Siemailemme juomaa noin puolen minuutin ajan (mikä tuntuu puolelta tunnilta) ja minä odottelen, irtoaako vanhempiltani vielä muita masentavia lausahduksia.

”Kouluvuodet ovat ihmisen parasta aikaa”, isä sanoo.

No niin, siitä se lähtee.

”Parikymppisenä alkaa alamäki.” (Äiti.)

”Raatamista, laskujen maksamista, loputonta stressiä...” (Isä.)

”Joan Carterin mies sai stressistä halvauskohtauksen!”

”...veronmaksaja painaa valtion oravanpyörässä kuin pieni verohamsteri...”

”Hänellä ei liiku enää mikään vasemmalla puolella...”

Huokaisen syvään. ”NO MUTTA, eläköön eläml!” minä sanon. ”Odotan tulevaisuudelta paljon.”

”On aikuisena olemisessa hyviäkin puolia”, äiti mumisee äärimmäisen epäuskottavasti.